

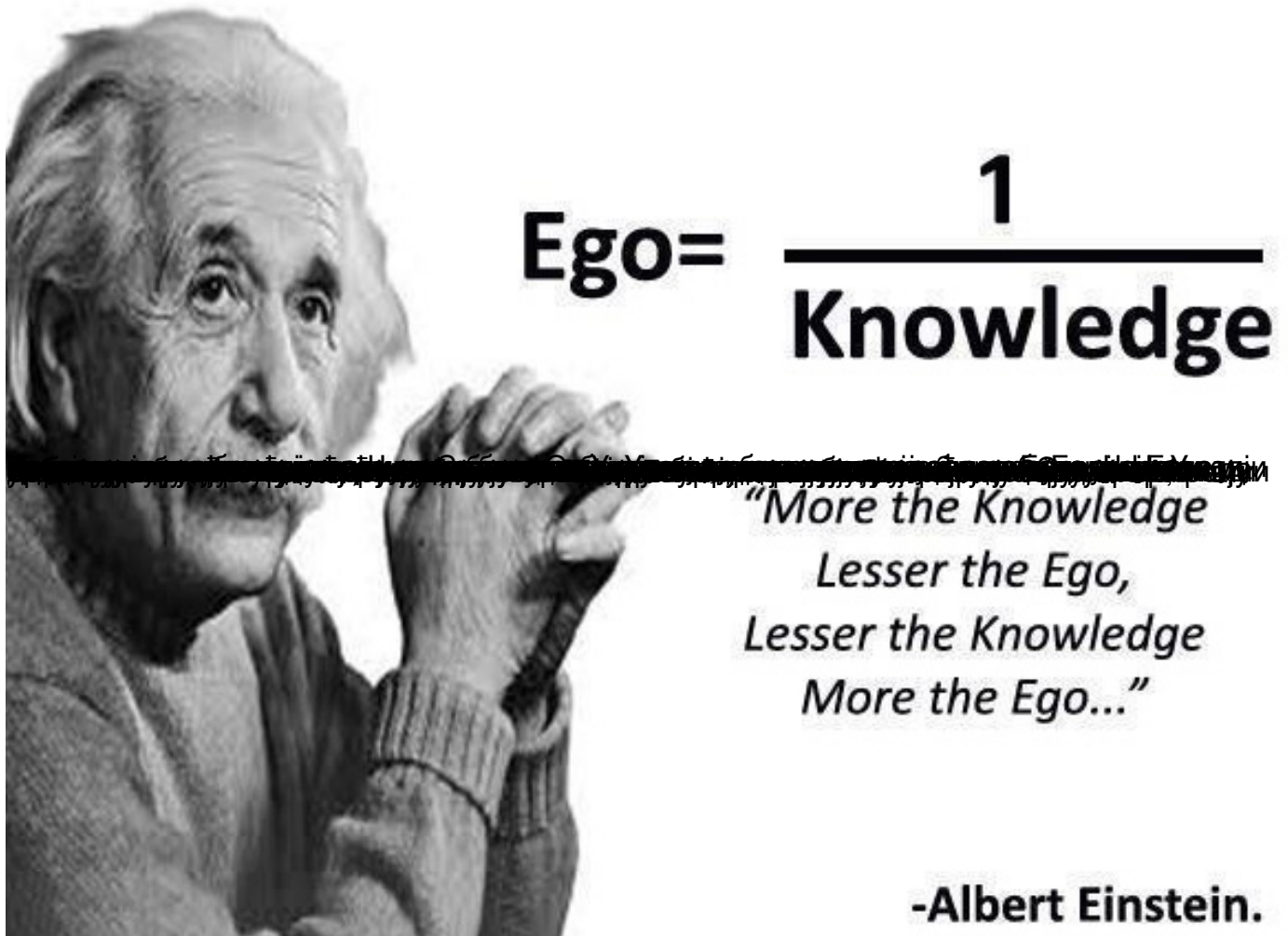
Есеј о бахатости

Пише: Томислав Станковић
среда, 30 октобар 2019 23:34

Не може човек бити бахат ако не поседује моћ. Било коју врсту моћи. У најпростијем облику то је телесна снага, а може бити имовно стање, пословодна моћ, политичка моћ... Бахат човек свестан је своје моћи, али нема контролу над њоме. То, с тога, што не уме да влада својим нагонима. А, за човека који не влада својим нагонима кажемо да је прост човек. Бахатост, дакле, извири из простоте. Али, то није она "невина простота" старице која је додала неколико гранчица на ломачу на којој су спаљивали Јана Хуса. То је анимална простота на путу који води до алфа мужјака. И сасвим је неважно да ли ће бахат бити главни у породици, у улици, на послу, у држави или на планети. Он је у својој бити прост.

Бахат човек, наравно, разуме учинке својих поступака, јер за разумевање да ће некога заболети ударац у лице свако има довољно памети, али ће он ипак ударити. Он погрешно разуме главни сабирак једначине живота, време, које стоји између рођења и смрти. А, оно је, на срећу, ограничено. Та, непобитна чињеница важи за свако живо биће, свесно и бесвесно, али је код оних којима је дато да живот разумеју, допуњена световним и духовним законима живљења. Време живљења које им је рођењем дато бахати доживљавају крајње егоистички, *après moi le déluge**, па с лакоћом пуштају на слободу све своје нагоне што их чини ближим анималном него хуманом свету. Тако живе поучени углавном примерима својих савременика који су на такав начин стекли животне повластице не познајући довољно друштвене односе и историјске чињенице. А, историја нам на многим примерима показује да бахати преко ноћи могу постати унижењаци, кажњеници, па и телесне жртве сопствене бахатости, а њихови потомци остати жигосани генерацијама унапред.

Есеј о бахатости

Пише: Томислав Станковић
среда, 30 октобар 2019 23:34

